

*Sygn. akt I C 927/17*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku - I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Piotr Połczyński

Protokolant: stażysta Szymon Cieszyński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 grudnia 2017 r. w G.

sprawy z powództwa K. P.

***przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Rejonowej G.-O. w G.***

***o zapłatę***

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda K. P. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. kwotę 1.800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt I C 927/17

## UZASADNIENIE

Powód K. P. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. kwoty 7.672,-zł wraz z odsetkami tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną na skutek wydania postanowienia z dnia 1 lutego 2017 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych, (...). (...)2016 jak i jednocześnie wobec „braku jego zmiany” ( pozew - k. 2-7 oraz pismo procesowe datowane na 16 września 2017 r. - k. 67-70). Wnosił także o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu. Uzasadniając żądanie odszkodowawcze podał, że w dniu 19 października 2016 r. zawarł z E. P. umowę najmu lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w G.. W dniu 8 grudnia 2016 r. wynajmujący zmarł, a (...) G.-O. w G. dokonała zatrzymania kluczy do przedmiotowego lokalu i odmówiła wydania ich powodowi, wobec czego utracił on dochód w postaci czynszu, który mógł uzyskać z podnajmu przedmiotowego lokalu w okresie od 12 stycznia 2017 r. do 12 maja 2017 r. ( pismo powoda datowane na 12 października 2017 r. - k. 97).

Ustosunkowując się do żądań powoda, pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od K. P. kosztów procesu. Motywując zajęte stanowisko, stwierdził, że powoływana w pozwie umowa najmu była nieważna jako pozorna oraz sprzeczna z zasadami współżycia społecznego takimi jak zasada lojalności, zaufania, czy uczciwości, nadto zaś powód nie jest osobą uprawnioną, o jakiej mowa w art. 230 § 2 k.p.k. i brak jest podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, gdyż nie mogą stanowić jej zachowania zgodne z prawem (odpowiedź na pozew - k. 36-42; pismo procesowe datowane na 12 października 2017 r. - k. 91-92 v.).

***Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

W dniu 19 października 2016 r. powód - reprezentowany przez pełnomocnika - zawarł, jako najemca, umowę najmu, na podstawie której wynajmujący E. P. zobowiązał się w szczególności wydać mu lokal mieszkalny przy ul. (...) w G. w terminie do dnia 24 października 2016 r. Umowa ta została zawarta na okres przeszło 5 lat, przy czym należność

czynszowa za cały okres najmu - wynosząca 50.000,-zł - miała być płatna jednorazowo, z dołu, do dnia 15 lutego 2022 r. Wynajmujący zrzekł się przewidzianego w art. 685<sup>1</sup> k.c. uprawnienia do podwyższenia czynszu poprzez wypowiedzenie jego dotychczasowej wysokości. Strony nie przewidziały innego sposobu urealnienia czynszu, zapisując nadto w umowie zobowiązanie wynajmującego do nie podejmowania prób prowadzących do podwyższenia czynszu w inny sposób. Powód uzyskał uprawnienie do przeprowadzenia w przedmiocie najmu wszelkich prac budowlanych (w tym jego rozbudowy), wprowadzania ulepszeń oraz przeprowadzania prac remontowych, na co wynajmujący a priori udzielił zgody. W umowie nie określono ani zakresu owych prac budowlanych, ulepszeń i remontu, ani ich wartości. Przewidziano w niej natomiast siedmiodniowy termin na usunięcie przez wynajmującego ewentualnych wad lokalu zagrażających życiu lub zdrowiu najemcy lub podnajemców oraz zastrzeżono dla powoda zwolnienie z obowiązku uiszczania czynszu za cały czas istnienia tych wad oraz obciążającą wynajmującego karę umowną w wysokości 100,-zł za każdy dzień do dnia usunięcia przedmiotowych wad, a dodatkowo także uprawnienie najemcy do dochodzenia odszkodowania przewyższającego zastrzeżoną karę umowną. Na wypadek nieusunięcia przedmiotowych wad w terminie siedmiodniowym, powód uzyskał także uprawnienie do wypowiedzenia umowy w każdym czasie. Jednocześnie zastrzeżono dla K. P. karę umowną w wysokości 150.000,-zł w razie wypowiedzenia umowy przez wynajmującego. W umowie przewidziano także obowiązek zwrotu przez wynajmującego wartości poniesionych przez powoda nakładów na przedmiot najmu i wyłączono zarazem dopuszczalność żądania przez wynajmującego przywrócenia stanu poprzednio. Powód uzyskał przy tym uprawnienie do potrącenia wartości poczynionych przez siebie nakładów z należnym wynajmującemu czynszem najmu. W umowie zastrzeżono też obowiązek zapłaty przez wynajmującego kary umownej w wysokości 150.000,-zł w razie zbycia przezeń przedmiotu najmu w czasie trwania umowy oraz ustanowiono rzecz powoda umowne prawem pierwokupu będącego jej przedmiotem lokalu.

/dowód: umowa najmu wraz z poświadczeniem notarialnym - k. 11-15/

W dniu 8 grudnia 2016 r. wynajmujący zmarł w objętym przedmiotową umową lokalu. Pomimo ustalonego na dzień 24 października 2016 r. terminu wydania przedmiotu umowy najmu, do chwili swojej śmierci nie wydał on powodowi ani kluczy do mieszkania przy ul. (...), ani samego lokalu.

/bezsporne/

Prokuratura Rejonowa G.-O. w G. wszczęła postępowanie w przedmiocie nieumyślnego spowodowania śmierci E. P., w toku którego zatrzymała klucze do lokalu przy ul. (...).

/bezsporne/

Pismem datowanym na 5 stycznia 2017 r., zatytułowanym „Wniosek o zwrot rzeczy”, powód wystąpił do Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. o wydanie kluczy do powołanego lokalu mieszkalnego. Żądanie to spotkało się z odmową. Zostało ono ponowione wnioskiem o zwrot rzeczy datowanym na 24 stycznia 2017 r. W dniu 1 lutego 2017 r. (...) G.-O. w G. postanowił uznać przedmiotowe klucze za dowód rzeczowy i, jako zbędne dla postępowania, zwrócić je siostrze E. Z. M..

/dowody: wniosek o zwrot rzeczy z 5 stycznia 2017 r. - k. 16-17; pismo z dnia 12 stycznia 2017 r. - k. 18; wniosek o zwrot rzeczy z 24 stycznia 2017 r. - k. 19-20; postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych - k. 22-23/

Pismem datowanym na 17 lutego 2017 r. powód zwrócił się do siostry zmarłego wynajmującego o wydanie lokalu przy ul. (...) i przynależnych do niego kluczy. W odpowiedzi na powyższe Z. M. poinformowała, że odrzuciła spadek po E. P. i nie jest w posiadaniu kluczy do przedmiotowego lokalu.

/dowody: wezwanie do wydania lokalu i wykonania umowy - k. 24-25; pismo Z. M. - k. 26/

Pismem datowanym na 8 marca 2017 r., zatytułowanym „Wniosek o zwrot rzeczy i zmianę postanowienia z dnia 01.02.2017” powód wystąpił do Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. o zmianę powołanego powyżej postanowienia z dnia 1 lutego 2017 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych. W odpowiedzi uzyskał informację, iż orzeczenie to jest

prawomocne, a ewentualna decyzja w zakresie zmiany powołanego postanowienia zostanie podjęta po uzyskaniu wiedzy w zakresie decyzji co do przyjęcia bądź odrzucenia spadku po zmarłym E. P. przez jego innych spadkobierców.

/dowody: wniosek o zwrot rzeczy i zmianę postanowienia - k. 27; pismo z dnia 23 marca 2017 r. - k. 28/

Lokal przy ul. (...) powód planował wyremontować i podnająć. Na remont K. P. zamierzał wydać kwotę 75.000,-zł.

/dowody: przesłuchanie świadka M. P. - k. 87 (protokół elektroniczny rozprawy w dniu 6 października 2017 r., od 00:12:19); przesłuchanie powoda - k. 104 (protokół elektroniczny rozprawy w dniu 30 października 2017 r., od 00:04:23); wydruki korespondencji e-mailowej - k. 74-82/

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

We wskazanym w poprzedzającej części niniejszego uzasadnienia zakresie stan faktyczny sprawy był między stronami niesporny. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły nadto przywołane powyżej dokumenty oraz - co do ustalonego stanu faktycznego, jak korespondujące w tym zakresie ze sobą i znajdującego potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym oraz jednocześnie wiarygodne w świetle wskazań doświadczenia życiowego i niesprzeczne z zasadami logicznego rozumowania - zeznania świadka M. P. i przesłuchanie pozwanego. Sąd miał przy tym na względzie, iż powód jest w sposób oczywisty zainteresowany korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem sprawy, zaś świadek M. P. nie mógł ujawnić części okoliczności z uwagi na obowiązującą go tajemnicę adwokacką (art. 261 § 2 k.p.c. i art. 6 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze /tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 1999 ze zm./).

Powód, jak to wyjaśnił w swoim piśmie procesowym datowanym na 16 września 2017 r. (k. 67-70), nieprawidłowości w działaniu (...) G.-O. w G. upatrywał zarówno w wydaniu postanowienia z dnia 1 lutego 2017 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych, (...). (...).2016, jak i jednocześnie w „braku jego zmiany”.

W zakresie, w jakim K. P. kwestionował treść powołanego orzeczenia, mając na względzie, iż dla rozstrzygnięcia w przedmiocie zbędnych dla postępowania karnego dowodów rzeczowych brak jest regulacji przewidującej postępowanie prejudycjalne o stwierdzenie jego niezgodności z prawem, żądanie powoda należało poddać ocenie w świetle unormowania przewidującego odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej (art. 417 § 1 k.c.). Z kolei w pozostałej części - mając na względzie, iż decyzja procesowa w przedmiocie dowodów rzeczowych zapada w formie postanowienia (art. 323 § 1 k.p.k.), a w konsekwencji również w przedmiocie wniosku o zmianę tego orzeczenia powinno zostać wydane postanowienie (art. 93 § 2 k.p.c. oraz art. 323 § 1 k.p.k.) - w pierwszej kolejności należało rozważyć zakwalifikowanie go jako dotyczące szkody wyrządzonej przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, za którą Skarb Państwa odpowiadać może co do zasady po uprzednim stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia (art. 417<sup>(1)</sup> § 3 k.c.). Mając jednak na względzie, iż przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 75 ze zm.) dotyczą jedynie spraw zmierzających do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie (art. 2 ust. 1 powołanej ustawy), należało dojść do wniosku, iż również w tej części żądanie powoda podlegało ocenie na podstawie art. 417 § 1 k.c. Nie można wszakże pomijać, iż w przedmiotowym zakresie powód kwestionował nie tyle w ogóle niewydanie orzeczenia, co niewydanie postanowienia określonej treści, a mianowicie zmieniającego uprzednio zapadłe postanowienie (...) G.-O. w G. z dnia 1 lutego 2017 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych, (...). (...).2016 („brak jego zmiany”). Nie wpływa to rzecz jasna ostatecznie na wskazaną kwalifikację prawną żądania.

W świetle wszakże treści umowy, z której powód wywodzi swoje roszczenie procesowe, brak było podstaw pozwalających na wydanie powodowi przez (...) G.-O. w G. w sprawie kluczy do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w G., stanowiących dowód w sprawie (...) (...).2016. Umowa ta bowiem, jako sprzeczna z zasadami współzycia

społecznego, jest nieważna (art. 58 § 2 k.c.). Stosownie do jej §3 ust. 1, przedmiotowa umowa została zawarta na okres przeszło 5 lat, przy czym należność czynszowa za cały okres najmu miała być płatna jednorazowo, co przy tym istotne - z dołu, do dnia 15 lutego 2022 r. Tym samym przez okres ponad 5 lat wynajmujący miałby zostać pozbawiony jakiegokolwiek ekwiwalentu za oddanie do korzystania należącego do niego mieszkania. Zgodnie z §3 ust. 3 spornej umowy, wynajmujący zrzekł się ustanowionego w art. 685<sup>(1)</sup> k.c. uprawnienia do podwyższenia czynszu poprzez wypowiedzenie jego dotychczasowej wysokości. Jakkolwiek przywołane unormowanie ma charakter dyspozytywny, to jednak zasadnicze wątpliwości w kontekście przywołanego zapisu budzi nie tylko brak w umowie postanowień przewidujących inny sposób urealnienia czynszu, ale zapisanie w niej wprost zobowiązania wynajmującego do nie podejmowania prób prowadzących do podwyższenia czynszu w inny sposób (§3 ust. 3 umowy) - i to zwłaszcza w kontekście ustalonego w umowie czasu jej obowiązywania. Nie sposób też pomijać szerokiego zakresu uprawnień powoda, wynikającego z §6 ust. 2 umowy, obejmującego wszelkie prace budowlane (w tym rozbudowę przedmiotu najmu), wprowadzanie ulepszeń oraz przeprowadzanie prac remontowych - i to za udzieloną a priori - bez względu na zakres prac budowlanych, ulepszeń i remontu, a także ich wartość - zgodą wynajmującego. Zgoda taka jest równoznaczna z brakiem możliwości zgłoszenia przez wynajmującego sprzeciwu, niezależnie od rodzaju i wartości czynionych nakładów. Ponadto w §7 ust. 2 umowy przewidziano stosunkowo krótki, bo zaledwie siedmiodniowy, termin na usunięcie przez wynajmującego ewentualnych, wymienionych tam wad lokalu oraz, ponadto, zastrzeżono dla powoda zwolnienie z obowiązku uiszczania czynszu - co istotne, nie za okres od upływu terminu na usunięcie wad, jak też nawet nie od czasu ich ujawnienia, ale, co wymaga zaakcentowania, za cały czas ich istnienia - i jednocześnie karę umowną w wysokości 100,-zł za każdy dzień do dnia usunięcia przedmiotowych wad (nie zaś za każdy dzień po upływie terminu na ich usunięcie, ani nawet nie za czas od chwili ich ujawnienia), a dodatkowo także uprawnienie wynajmującego do dochodzenia odszkodowania przewyższającego zastrzeżoną karę umowną. Co przy tym istotne, na wypadek nieusunięcia określonych w §7 ust. 2 umowy wad w terminie siedmiodniowym, powód uzyskał również uprawnienie do wypowiedzenia umowy, i to w każdym czasie, a jednocześnie w §7 ust. 3 umowy zastrzeżono dla K. P. karę umowną w wysokości 150.000,-zł (stanowiącej trzykrotność umówionego czynszu najmu) w razie wypowiedzenia umowy przez wynajmującego, i to - co wymaga zaakcentowania - bez względu na przyczynę stanowiącą podstawę dokonanego wypowiedzenia. Nie mogło też ująć uwadze Sądu, że w §7 ust. 4 umowy przewidziano obowiązek zwrotu przez wynajmującego wartości poniesionych przez powoda nakładów na przedmiot najmu - co istotne, nie różnicując przedmiotowego obowiązku stosownie do rodzaju owych nakładów - wyłączając jednocześnie dopuszczalność żądania przez wynajmującego przywrócenia stanu poprzedniego - również bez względu na rodzaj poniesionych przez powoda nakładów. Przywołania nadto w tym kontekście wymaga przedstawiony już powyżej bardzo szeroki zakres uprawnień powoda wynikający z §6 ust. 2 umowy i równoznaczna z brakiem możliwości sprzeciwu wynajmującego udzielona przez niego a priori zgoda na wszelkie nakłady, bez względu nie tylko na ich rodzaj, ale też wartość. Rzecz jasna nie można w tym miejscu pomijać przewidzianego w §7 ust. 5 umowy jednostronnego uprawnienia powoda do potrącenia wartości poczynionych przez siebie nakładów z należnym wynajmującemu - z dołu, po przeszło 5 latach obowiązywania umowy - czynszem najmu, i to bez względu na stosunek wartości owych nakładów do wysokości zastrzeżonej na rzecz wynajmującego w §3 ust. 1 umowy kwoty. Jakkolwiek jedynie marginalnie, to wypada też zauważyć, iż w spornej umowie nie przewidziano sposobu określenia wartości przedmiotowych nakładów. Ponadto w §8 ust. 2 umowy zastrzeżono obowiązek zapłaty przez wynajmującego kary umownej w wysokości 150.000,-zł, stanowiącej trzykrotną wartość umówionego czynszu, w razie zbycia przezeń przedmiotu najmu w czasie trwania umowy. Postanowienie to zdaje się nie pozostawać bez związku z przewidzianymi powyżej uregulowaniami dotyczącymi możliwości poczynienia przez powoda na przedmiot najmu wszelkich nakładów, wyłącznie według swego uznania, o dowolnej wartości, na którą wynajmujący w istocie pozbawiony został jakiegokolwiek wpływu, a także z dopuszczalnością jednostronnego potrącenia wartości nakładów z należnym wynajmującemu czynszem i - co istotne - ustanowionym w §9 na rzecz powoda umownym prawem pierwokupu.

W świetle powyższego pozycja powoda, jako strony przedmiotowej umowy, została zdecydowanie uprzywilejowana w stosunku do pozycji wynajmującego i to dodatkowo kosztem tego ostatniego, którego prawa i obowiązki zostały ukształtowane w sposób zdecydowanie niekorzystny. Tak uregulowany stosunek prawny jest sprzeczny podstawowymi zasadami współżycia społecznego, a mianowicie z zasadą uczciwości, zasadą słuszności i zasadą lojalności. Ponadto przywołane postanowienia spornej umowy świadczą jednocześnie o wręcz skrajnym naruszeniu

zasady równości stron (z uwagi na rażącą dysproporcję uprawnień i obowiązków wynajmującego i najemcy), co także - samoistnie - nakazuje uznanie jej za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego (zob.: uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1992 r., III CZP 141/91, OSNCP 1992, nr 6, poz. 90; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2004 r., II CK 202/04, Biul. SN 2005, nr 3, s. 11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2005 r., II CK 354/03, OSNC 2005, nr 5, poz. 91; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 432/09, Lex nr 564991). W tym stanie rzeczy sporna umowa najmu jest bezwzględnie nieważna (art. 58 § 2 k.c.), co stanowi samoistną, wystarczającą przesłankę oddalenia powództwa (o czym szerzej w kolejnym akapicie, nie jest to jednak wyłączna przyczyna jego bezzasadności). Skoro bowiem powód nie zawarł ważnej umowy, to nie może domagać się (od kogokolwiek) realizacji jej postanowień, w tym wydania kluczy w celu umożliwienia jemu wejścia w posiadanie lokalu. Tym samym brak było jakichkolwiek podstaw, aby postanowieniem z dnia 1 lutego 2017 r., (...) (...)2016 (...) G.-O. w G. orzec o wydaniu kluczy do lokalu przy ul. (...) w G. powodowi. Z tej samej przyczyny brak było też podstaw pozwalających na zmianę tego postanowienia poprzez wydanie tych kluczy K. P.. O jakiegokolwiek bezprawności (niezgodności z prawem) działania i zaniechania nie może być w konsekwencji mowy.

Niezależnie od powyższego, gdyby nawet przyjąć (po czemu wszakże brak podstaw), że powołana umowa najmu nie była nieważna, należy podkreślić, iż będący przedmiotem tej umowy lokal - co było niesporne - nie został powodowi przez wynajmującego wydany oraz - co również nie było między stronami sporne - K. P. nie znajdował się nigdy w posiadaniu kluczy do owego mieszkania. Podkreślenia przy tym wymaga, iż wydanie lokalu jest - stosownie do art. 659 § 1 k.c. w zw. z art. 680 k.c. oraz po myśli §1 ust. 2 zd. 1 umowy - podstawowym obowiązkiem wynajmującego. Immanentnie powiązany z nim pozostaje obowiązek wydania kluczy do lokalu. Skoro zaś wynajmujący zmarł, a jego prawa i obowiązki ze spornej umowy najmu, jako mające charakter majątkowy i jednocześnie nienależące do kategorii z art. 922 § 2 k.c., przeszły z chwilą jego śmierci na spadkobiercę/spadkobierców E. P., to - abstrahując w tym miejscu od nieważności umowy najmu - żądanie realizacji tego obowiązku powód mógłby zgłaszać wyłącznie do spadkobiercy/spadkobierców wynajmującego. Mając bowiem na względzie, iż wydanie kluczy byłoby w sposób oczywisty równoznaczne z udostępnieniem K. P. samego lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w G., biorąc pod uwagę, iż - na co wskazywano już powyżej - ani lokal, ani klucze do niego, nie zostały nigdy powodowi wydane (wynajmujący nie zrealizował swojego obowiązku wydania lokalu), adresem tego żądania nie mógł być w żadnym wypadku prowadzący postępowanie przygotowawczego w sprawie nieumyślnego spowodowania śmierci E. P. Prokurator. Nie będąc stroną umowy najmu przedmiotowego lokalu, nie jest nie tylko obowiązany, ale i uprawniony do realizacji jej postanowień w jakimkolwiek zakresie (pomijając w tym miejscu fakt, iż umowa ta jest dotknięta sankcją nieważności bezwzględnej). Tym samym również i w świetle powyższego brak było podstaw, aby postanowieniem z dnia 1 lutego 2017 r., (...) (...)2016, (...) G.-O. w G. orzekł o wydaniu kluczy do będącego przedmiotem spornej umowy lokalu K. P., albowiem - mając na względzie, iż ani lokal, ani klucze do niego, nie zostały jemu uprzednio wydane - nie miał on nigdy i nie ma obecnie statusu osoby uprawnionej w rozumieniu art. 230 § 2 k.p.k. Zaakcentowania też wymaga, iż przepis art. 230 § 1 k.p.k. mówi wprost, w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości o „zwrocie” rzeczy. Skoro jednak nigdy nie był on w posiadaniu przedmiotowych kluczy, również i z tego względu brak jest w świetle treści art. 230 § 2 k.p.k. podstaw do orzeczenia o ich zwrocie powodowi. Pojęcie „zwrot rzeczy” dotyczy bowiem jej wydania dotychczasowemu, poprzedniemu posiadaczowi, z którym należy rzecz jasna zrównać jego następcę prawnego, w tym spadkobiercę. Takiego jednak statusu powód nigdy nie miał. Zarazem, z tożsamyh przyczyn, brak było też przesłanki pozwalającej na zmianę powołanego orzeczenia poprzez orzeczenie zwrotu tych kluczy K. P.. Wobec powyższego, w świetle jednoznacznego brzmienia przepisu art. 230 § 2 k.p.k., stawiany przez powoda (...)G.-O. w G. zarzut bezprawności był bezzasadny w stopniu oczywistym.

W tym stanie rzeczy - mając na względzie, że podstawową przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa na podstawie art. 417 § 1 k.c. jest bezprawność działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej, stwierdzając, iż brak jest w okolicznościach sprawy jakichkolwiek podstaw pozwalających na uznanie, by znamiona takie nosiło wydanie kwestionowanego przez powoda orzeczenia lub niedokonanie jego zmiany, czy też generalnie odmowa wydania K. P. kluczy do lokalu przy ul. (...) w G. - w oparciu o powołany ostatnio przepis stosowany a contrario orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie do art. 98 § 1 k.p.c., obciążając pozwanego w całości kosztami niezbędnymi do celowej obrony strony pozwanej. Obejmują one wynagrodzenie reprezentującego pozwanego zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym, ustalone na kwotę 1.800,-zł stosownie do §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).